

цето. Надъ главитѣ имъ, нѣкжде високо въ въздуха, пѣха чучулиги.

Ерофимъ много обичаше да се зазѣпва въ каквото се случи. Усмихнатъ, съ свѣтнали очи, той следѣше лалугеритѣ, които бързо-бързо бѣгаха, изправяха се до дупкитѣ си [прави, като кученца, кога служатъ, следъ туй отведнажъ се муцваха въ дупкитѣ си. Изъ буренака на едно мѣсто изскочи заякъ и Ерофимъ се изпотрепа да вика следъ него. А като взеха да слизатъ въ единъ долъ, той захвана да дебне, да се оглежда, види се познаваше поотрано това мѣсто и знаеше, че има нѣщо.

Изведнажъ той се спрѣ, направи знакъ на Марина да върви полека, повика го при себе си и, като му сочеше напредъ съ прѣстъ, пришепна му:

— Полека, полека... Вижъ... Вижъ лисичата. Ето я де лежи тамъ е. И лисичетата, и лисичетата ѝ, гледай...

Насреща, на другия брѣгъ на дола, на слънце, близо до дупката си, която още отъ тукъ се чернѣеше, лежеше една лисица, червеникава, съ щръкнали уши и остра муцунка. Предъ нея три лисичета си играеха и се боричкаха на кълбо като котета. Изведнажъ тѣ скочиха и бързо, едно следъ друго, се скриха въ дупката. Каточе лисицата бѣше имъ пришепнала: „бѣгайте, деца, хора!“

Мигъ-два още лисицата, безъ да се мръдне,